N°. 12. A°. 1833.

MAANDAG DEN 11den FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

BURGERLIJKE STAND.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.
Den 8 Februarij 1833.

Op heden zijn ten Gouvernements-Huize, in *ondertrouw* opgenomen:

JOSEPH PINEDO, *jongman*, oud 29 jaren, geboren te *Amsterdam*, en SARA TOVAR, *jonge dochter*, oud 25 jaren, geboren te *Haarlem*, beiden woonachtig alhier.

In kennisse van mij,
De Eerste Commies ter Gouvernements Secretarij,
G. S. DE VEER.

NIEUWSTIJDINGEN.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 14 December.

Uit officiele rapporten, bij het Departement van Marine ingekomen blijkt, dat, door de zorg van den Schout-bij-nacht *van der Straten*, zich bevindende aan boord van het Jacht *de Juno*, te Hellevoetsluis, en door de vaardige hulp van de Stoomboot *de Batavier*, zich in 's Rijks dienst en onder de bevelen van gemelden Schout-bij-nacht bevindende, op den 7 dezer, in het gezigt der blokkerende kruisers, twee rijk geladen Nederlandsche Koopvaardijschepen behouden in de haven van Hellevoetsluis binnengekomen, en alzoo voor den handel bewaard gebleven zijn.

In den morgen van den 7 dezer, werd aan den Schout-bij-nacht *van der Straten* gerapporteerd, dat een Nederlandsch Koopvaardijschip, komende uit de West-Indiën, en geladen met Suiker en Koffij (nader gebleken te zijn *de Piet Hein*, Kapitein *J. Turnbull*, van *Suriname*), ten anker lag op de diepte van 6 vademen, Goeree Z. O. van zich hebbende, en door den oosten wind belet wordende binnen te komen. Dadelijk gaf de Schout-bij-nacht aan den Luitenant der 1ste klasse *Galup* den *Batavier* kommanderende, last om naar buiten te stevenen, en het schip zoo mogelijk binnen te halen, om te beletten dat het door de Fransche of Engelsche kruisers genomen wierd. Ten 10 ure bevond *de Batavier* zich reeds bij gemelden Koopvaarder, nam denzelven op sleeptouw, en sleepte hem tot in het Goereesche gat; doch inmiddels deed zich een tweede Nederlandsche Koopvaarder op, die zich op 10 vademen diepte bevond, waarna *de Batavier* den steven weder derwaarts wendde, en ook dit schip op sleeptouw nam, en daarna met beide deze schepen behouden binnenkwam, en dezelven in den namiddag op de reede van Hellevoetsluis bragt.

Omtrent het gebeurde op den linker-oever van de Schelde, leest men in het Belgisch dagblad *de Emancipation* het volgende:

» De krijgsverrigtingen op den linker-oever der Schelde, waarvan de leiding aan den Generaal *Tiburce Sebastiani* is toevertrouwd, zijn schijnbaar van geen belang; maar hebben toch een gewigtig doel, en al dat gevolg gehad, wat men bij de moeijelijke gesteldheid van den grond kon verwachten. Door het bezetten van het fort St. Marie op den linker en van het fort St. Philippus op den regter-oever, zijn wij van den toegang naar de Citadel meester, en kunnen wij de nadering daarvan aan het Hollandsche smaldeel beletten. Geene nieuwe overstrooming is mogelijk.

» Men heeft sedert twee dagen veel gesproken van aan dezen kant van wijderzijden geloste kanonschoten. Zeker is het, dat deze geen nadeel van belang gedaan hebben, en misschien heeft men het daarbij wel niet ernstig gemeend.

» Ook heeft men het willen doen voorkomen, als of alle de aanslagen des Generaals *Sebastiani* mislukt waren. Die Generaal heeft intusschen niets ondernomen of moeten ondernemen, dan hetgeen menschelijkerwijze mogelijk was. Hij is de Schelde overtrokken (!) en heeft zijn hoofdkwartier te Calloo, zoo digt mogelijk bij den vijand, gevestigd, wien hij in het oog houdt en beletten zal kwaad te doen. Hij bezet de dijken om het doorsteken daarvan voor te komen, en de forten St. Marie en St. Philippus, om meester van de Schelde te zijn. Elke andere onderneming, zoo als bij voorbeeld de vermeestering van het Vlaamsche Hoofd, zou voor het oogenblik eene nutteloeze verspilling van menschen zijn.

In brieven uit Berchem wordt over de mishandeling der landlieden aldaar door de Fransche troepen, en over de afpersingen waaraan zij bloot staan, bitter geklaagd.

Uittreksels uit de Duitsche dagbladen:

De *Frankf. Ober-Post-Amts-Zeitung* meldt uit het Hertogdom Nassau, het volgende: In onderscheidene dagbladen vindt men berigten dat de dezerzijdsche troepen worden mobiel gesteld. Deze mededeelingen zijn in zoo verre te regt te wijzen dat bij onze troepen thans de reserve en het depot worden geklompleteerd, wat tot dus verre ter vermijding der onkosten nog was uitgesteld gebleven. Mogten de tijdsomstandigheden eenen uitmarsch noodzakelijk maken, zoo is alles in gereedheid, en wat nog mogt ontbreken, zal spoedig aangeschaft zijn.

De *Hanauer Zeitung* schrijft van den Rijn het volgende: Sedert ettelijke dagen wordt veel gesproken van het op de been brengen der gansche bonds-armee. Indien al voorshands geene werkelijke zamentrekking derzelve mogt plaats grijpen, zoo schijnt het echter stellig zeker te zijn, dat de onderscheidene Bonds-staten derzelver contingenten hebben in gereedheid te houden om aan de hen van wege de Bondsvergadering uit te vaardigen, oproepingen onverwijld te kunnen voldoen. Ten gevolge der tegenwoordige krijgsverordeningen der Bondsvergadering kan, binnen zeer korten tijd, een geducht leger te velde trekken.

De *Düsseldorfer Zeitung* geeft het volgende berigt uit Dusseldorf. Er is wederom een gedeelte der alhier gestationneerde troepen naar den linker Rijn-Oever overgegaan; nog andere korpsen, met name het 5 uhlanen-regement, zullen mede volgen. Prins *Alexander*, de oudste zoon van Z. K. H. Prins *Frederik*, deed even als den overigen dag, den troepen uitgeleide tot voor de stad, en onze beste wenschen volgen hen na.

De *Augsb. Allg. Zeitung* geeft het volgende berigt van de Poolsche Grenzen:

De troepenbewegingen in het binnenland van Polen duren voort, en bovendien wil men dat eene sterke reserve in het Koningrijk zal binnenrukken. De verwikkeling der Belgische zaak is hoogst vermoedelijk de oorzaak dezer verordeningen. Te Petersburg zoude men van gevoelen zijn, dat, vermits de zaken genoegzaam tot derzelver keerpunt gekomen zijn, men genoodzaakt zijn zoude snel te handelen. *Bij de Russische marine worden insgelijks maatregelen getroffen* die tot eene spoedige uitrusting van alle bekwame oorlogschepen moeten leiden. Er zijn, zegt men, kontrakten ter victualering der vloot voor negen maanden gesloten. Ook te Warschau houdt men zich met de algemeene Europesche politiek onledig; er bestaat eene soort van buitenlandsch bureau, hetwelk in onderscheidene landen deszelfs eigene verbindtenissen onderhoudt. Volgens hetgeen van daar verluidt, kunnen de monarchale regeringen geene lijdelijke aanschouwers blijven wanneer men den Koning van Holland dwingen wil, ten allen koste en ten nadeele zijner oude getrouwe staten, met de Belgen een vergelijk te treffen. Overigens zoude ook, zegt men, Holland in Belgie zelven bondgenooten vinden, aangezien men zelf te Brussel den tegenwoordigen toestand ondragelijk noemt en de zoo ligtvaardig ondernomen revolutie bejammert. Te Parijs wordt even zoo geoordeeld, en zoude men ook aldaar zich de gevaren niet verbloemen, welke een oorlog voor Vorst Leopold en ook voor Lodewijk Philips zelven zoude aanbrengen. Derhalve wenscht ook de Fransche Regering den oorlog te vermijden, maar de, veelal onvoorziene, omstandigheden, werken krachtdadiger dan de menschelijke wil op den gang der gebeurtenissen, en het zal aan het Fransche gouvernement uiterst moeijelijk vallen den vrede te behouden. Tot welke hoopopvattingen zulks bij de Fransche verbannen Koninklijke familie zoude kunnen aanleiding geven, behoeft niet te worden aangemerkt, vermits de onderneming der hertogin de Berry getoond heeft hoe sterk nog in Frankrijk de aanhang dier familie is. In dezen zelfden zin spreken te Warschau alle bij het departement van buitenlandsche zaken geplaatste beambten. Dat de Koning der Franschen in zijne gesteltenis en in die van zijnen zoo geen zeer groot vertrouwen stelt, blijkt uit eene briefwisseling die met een zeer aanzienlijk persoon in Engeland onderhouden wordt. Ook moet hij onlangs het denkbeeld hebben geuit, eene verdeeling van Belgie te ondernemen om den knoop op de minst gevaarlijke wijze te ontwarren, welken hij zich niet vertrouwt door te hakken. Lodewijk Philips, zegt men, zoude namelijk er in toegestemd hebben, om een gedeelte van Belgie aan Holland en Pruissen over te laten, indien hemzelven ook een gedeelte werd toegevoegd. Deze uitweg zoude echter te Londen grooten tegenstand hebben ontmoet, en dienvolgens er een speldje bij zijn gestoken.

De *Schwäbischer Merkur* meldt van den Mein: Uit eene goede bron wordt verzekert, dat men voornemens is om, tegen elk mogelijk geval, een Duitsch observatie-leger aan den Bovenrijn te posteren. Naar men verneemt zou vooreerst het 8ste legerkorps der bondstroepen, bestaande uit de kontingenten van Hessen-Darmstad, Baden en Wurtemberg, die bestemming bekomen. De concentratie van Fransche troepen in den omtrek van Straatsburg moet hiertoe aanleiding hebben gegeven.

De Pruessische Staats-Zeitung schrijft uit Hamburg: De hier bekend geworden handelingen der Franschen in Belgie heeft aan de beurs twee zeer uiteenloopende uitwerkingen te weeg gebragt; terwijl de rijzing der staatspapieren, wier koersen na de ontvangst van berigten uit Frankfort merkbaar waren teruggegaan, eene spoedige minnelijke vereffening der Hollandsch Belgische zaak doet vermoeden, schijnt toch van een anderen kant de belangrijke prijsverhooging der Koffij, welke in tien dagen drie-vierde schelling en sints verleden Zaturdag nogmaals een-vierde schelling is gestegen, op de vrees eens aanstaanden oorlogs gegrond te wezen.

De Elbf. Allg. Zeitung behelst het onderstaande artikel van den Nederrijn. Welk een verschil wordt er niet opgemerkt tusschen onzen tegenwoordigen toestand en dien van eene maand geleden! Door den langen duur der onderhandelingen in den slaap des vredes gewiegd, weergalmt eensklaps de krijgstrompet die ons opwekt en aanspoort tot het vormen eens ijzeren muurs tegen de onregtvaardigheden waaraan Frankrijk en Engeland zich schuldig maken, jegens Willem van Oranje. Hoogst-vereerend is de verklaring van onzen Koning dat hij aan zulk eene wandaad geen deel heeft, noch zijne toestemming daaraan hecht, en blijmoedig volgt nu het volk zijne stem, welke zoo velen onverwacht te wapen heeft geroepen. Wel is waar treuren de ouders, vrouwen en kinderen, die de hunnen in dit gure jaargetij zoo eensklaps zien scheiden, doch het is eene stille gelatene droefheid; en de gedachte, dat de eer des Vaderlands, het regt en Frankrijks aanmatiging zulke maatregelen noodig maken, onderdrukt alle klagt; want de Koninklijke stem heeft zich slechts ten beste geheels doen hooren. In de steden, met name te Elberfeld, vormen zich patriotsche gezelschappen ter ondersteuning van de behoeftige achterblijvenden der tot de krijgsdienst opgeroepen reserve en landweer; en zoo brengt de burger met blijdschap vrijwillige offers terwijl het hem niet onbekend is, dat hij later noodwendiglijk nog menige andere zal moeten opbrengen; doch even als Oud-Nederland op deszelfs Koning vertrouwt en in het brengen van offers niet zal verflaauwen, zoo zullen ook wij doen. Het ligt wel in ons belang, dat de kwestie der Schelde niet anders dan in den geest van Frankrijk en Engeland vereffend worde, want gewis wenschen wij allen, dat deze rivier vrij van alle belemmerende tolgelden tot in zee bevaarbaar zij; wij kunnen echter verzekerd zijn, dat de Hollandsch-Belgische twistzaak onze op het Weener-kongres vastgestelde regtmatige vorderingen niet zal verkorten, en dat Pruissen, reeds door deszelfs stilzwijgen bij de protesten der overige Rijnoeverstaten, te kennen geeft dat het opzigtelijk zijne regten geruststellende verzekeringen van den Hollandschen Koning heeft bekomen. Men ziet hoe langer hoe meer in, dat Willem niet anders handelen kan. Hij verblijdt zich in de liefde, het vertrouwen en de ondersteuning zijns volks; wilde hij zonder weerstandbieding aan de eischen des vijands toegeven en Oud-Nederland opofferen, zoo zoude hij met de genegenheid ook tevens de achting verliezen en de tallooze opofferingen waren vruchteloos geweest. Wat heeft hij echter bij eenen strijd te verliezen? Moet hij voor overmagt bukken, zullen alsdan de met hem bevriende Mogendheden den regtvaardigen laten vergaan? Wij rapen de handschoen niet onbedachtzaam op, maar is zij eenmaal opgenomen, zoo moeten de regtvaardigheid der zaak en de goede geest der natie ons stellig de zege waarborgen. Wij leven gaarne in vrede, maar dulden evenmin onregt; wij zijn niet de uitdagers, maar de bemiddelaars geweest, die gedurende de laatste twee jaren den vrede hebben doen bewaren. Dwingt men ons het zwaard te ontblooten; dat het, alsdan zoo zij! Maar, wee ook alsdan degenen, die den strijd hebben uitgelokt, — de varantwoording kome over hun hoofd!

MENGELINGEN.

(*Vervolg en Slot van N°. 11*).

Gedurende den overtogt, kwam het Gibbs en zijnen makkers ter kennis, dat de brik, behalve hare lading, vijftig duizend dollars voerde, die in zilveren kistjes waren besloten. Die som was geconsigneerd aan den heer Steven Gerard, de rijke Philadelphische bankier, wiens onlangsche dood en overgroote giften aan gestichten van algemeen nut, zoo wereldkundig zijn. Gibbs overreedde ettelijke matrozen dat het hun zeer gemakkelijk zijn zoude, die schat met schip en lading meester te worden. Op zekeren nacht vielen de zamenzweerders, door Gibbs geleid, den Kapitein ten lijve. Een vreesselijke slag met eene bijl hem aan het hoofd toegebragt, benam hem zijn bewustzijn, en hij werd even zoodra over boord geworpen. Terstond daarop begaven zich de moordenaars tusschendeks, en doodden nu ook den Luitenant en de overige Opperhoofden, en in weinige tijds zagen zich de zamenzweerders meester van het vaartuig. Gibbs nam oogenblikkelijk het bevel er van op zich, maar hij was zeker met de streek in welke hij zich bevond onbekend, want reeds den volgenden nacht strandde de brik op de kust van Long-Island, ongeveer op negen mijlen afstands van New-York.

De manschap zag zich dus gedwongen het schip te verlaten, en wierp zich met de vijftigduizend dollars in eene sloep, hopende zonder tegenspoed aan land te zullen komen; doch de wind plotseling opgestoken zijnde, verhieven zich de golven en dreigden zij het brooze vaartuig te verzwelgen. Om de sloep te verligten, wierp zij achtervolgens tot vijf-en-dertig duizend dollars in zee, en, ziet zonder groote krachtsinspanning, gelukte het hen alstoen den oever te bereiken met de vijftienduizend dollars, die nog overbleven. Terstond bij hun voet aan wal zetten, begroeven de roovers dit geld onder het zand, en begaven zij zich naar eene nabij gelegene kroeg, alwaar zij zich aan die walgelijke uitsporigheden overgaven, die meestal een misdadig leven vergezellen. Gedurende deze zwelgpartij openbaarde één der bende, die niet dan met weerzin en uit vrees in de zamenzwering had deelgenomen, de gepleegde gruweldaad. Welhaast was de kroeg door eene groote menigte soldaten omringd, en de roovers als jagtwild opgespoord en ingesloten, werden allen gevat, naar New-York gevoerd en in de gevangenissen dier stad gekerkerd. Gibbs en twee anderen, die met hem de overige scheepsbevolking hadden verleid, werden ter dood veroordeeld; en op Long-Island, nabij de plek waar zij om te landen het schip verlaten hadden, werd het vonnis aan hen voltrokken.

De bijzonderheden, welken wij hier mededeelen, zijn getrokken uit de bekentenissen, welke Gibbs aflegde alvorens het schavot te bestijgen. Er bestaat, zegt men, een zeer merkwaardig stuk, hetwelk door dien vrijbuiter is nagelaten, en de namen bevat van een groot aantal zijner geassocieerden tijdens zijne eerste loopbaan. Onder de lieden, die niet schroomden den door die roovers behaalden buit te deelen, leest men met verontwaardiging de namen der voornaamste agenten van het gouvernement van Cuba. Thans is men in Amerika algemeen het daarover eens, dat eene geduchte wapenmagt deze verraderlijke Spaansche Kolonie moest bezetten, ten einde voor altijd den terugkeer dier zeeschuimers te voorkomen, die gedurende vele jaren in de West-Indische zeeën eenen algemeenen schrik verspreidden.

IETS OVER OPORTO.

Deze stad, alwaar Don *Pedro* den Portugeschen bodem betrad, is, na Lissabon, de grootste en gewigtigste zeestad in Portugal. De Romeinen noemden haar Portus Gallorum. Zij ligt 4 mijlen van de monding der Douro en 174 Engelsche mijlen Noord-Oostelijk van Lissabon. Oporto, is de zetel van eenen Bisschop, heeft 5 a 6,000 huizen en 30,000 inwoners, 7 kerken, 12 kloosters en 9 hospitalen, één van welke 900 Weezen onderhoudt. Voorts vindt men er aanzienlijke zijdenfabrijken, pottenbakkerijen en hoedenmakerijen. De haven is zeer ruim en veilig, en alleenlijk bij sommige winden is het binnenloopen, wegens de vele klippen en hooge zee, gevaarlijk. De invaart wordt bestreken door het versterkt kasteel van St. Joao de Foz. Jaarlijks loopen meer dan 500 vaartuigen in deze haven binnen, van welke de meeste koopvaardijschepen zijn. De handel was vroeger hier zeer uitgebreid. De beroemde Portwijnen maken alsnog eenen aanzienlijken handelstak uit, ofschoon niet de helft der wijnen, aan welke men dezen naam geeft, ooit Oporto heeft gezien. Engeland had in dien handel het belangrijkst aandeel, maar dezelve verviel merkelijk onder Don *Miguels* despotieke regering. De handel met Brazilie, sedert dit laatstgemelde land zich onafhankelijk verklaarde, heeft zeer afgenomen. Villa Nova ligt tegenover Oporto, aan de Douro, over welke rivier eene brug naar die plaats voert; zij is eigenlijk eene voorstad van Oporte, en telt 2000 inwoners.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.